

opusdei.org

Prelato laiškas (2010 m. birželis)

Įvairios birželio liturginės šventės yra šio mėnesio Prelato laiško Opus Dei tikintiesiems tema.

2010-08-16

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Eucharistinė auka, kurios Kristus mus kasdien kviečia, veda į Velykų paslapties širdį. Kaskart aukodami ar klausydamiesi šventųjų Mišių dalyvaujame didžioje apeigose

meilės, kurią Kristus įkūnijo ant Kryžiaus ir kuriai pašventė visą savo gyvenimą. Tačiau yra akimirklų ir aplinkybių, kai garbinimas, padėka, pasitaisymas ir malda, kuriuos keliame į Dievą per Kristų šventųjų Mišių metu, reikalauja ypatingo dėmesio.

Prie šio džiaugsmo ir dėkingumo Dievui už tokią didelę dovaną, kuriuos turime kasdien atnaujinti, prisideda ir liturginės šventės – vienas jau paminėjome, kitas dar minėsime šiomis dienomis, nes jos mus suartina su Kristaus paslaptimi ir kartu suteikia ypatingų malonių.

Apaštalų darbuose pasakojama, kad pirmą dieną Bažnyčioje Sekminių dieną Šventoji Dvasia apsireiškė smarkiu vėju ir ugnies liežuviais, kurie pasidaliję nusileido Apaštalams ant galvų, juos pripildė Šventosios Dvasios ir suteikė ramybę, kurią jiems buvo pažadėjęs pats Mokytojas:

„Aš palieku jums ramybę, duodu jums savo ramybę“ [1]. Šiais Šventosios Dvasios atėjimo ženklais Viešpats mums leidžia pažinti ir Parakleto veikimą sielose, kurioms atsiveria Jos malonės.

Smalkus vėjas įkūnija dieviškąją jėgą, gebančią įveikti pačias grėsmingiausias kliūtis, ir gaivų orą, kuris išsklaido nuodų debesis, taip dažnai nuodijančius aplinką. **„Šis simbolis, – aiškina Benediktas XVI, – verčia susimąstyti apie būtinybę kvėpuoti grynu oru, tiek plaučiais oru tiesiogine prasme, tiek širdimi – dvasiniu oru, sveiku dvasios, kuri yra meilė, oru“ [2].** Ugnies liežuviai mums byloja karštą Meilę, kuria Viešpats nori uždegti žmonių širdis. Ši liepsna „nusileido ant susirinkusių Apaštalų, juose uždegė ir jiems pranešė apie naująją Dievo ugnį. Šitaip išsipildo Viešpaties Jėzaus pranašystė: *„Aš atėjau uždegti žemėje ugnies ir taip noriu, kad ji jau*

liepsnotų!“ (Lk 12, 49). **Apaštalai kartu su įvairių bendruomenių tikinčiaisiais nešė šią liepsną į pačius atokiausius pasaulio kampelius. Taip jie atvėrė kelią žmonijai, šviesos kelią, ir veikė išvien su Dievu, kuris su savo ugnimi trokšta atnaujinti žemę“** [3].

Dėkokime Mergelei už nuolatinę pagalbą, kad taptume jautresni Šventosios Dvasios apsilankymams, kaip nutiko Apaštalams, susirinkusiems kartu su Ja aukštutiniame kambaryje. Ypač prisimenu malones, kurias Ji mums suteikė gegužės mėnesį, kai prisiekėme Ją gerbti ir garbinti su tikru sūnišku pamaldumu, ir apsistoję prie artumo su Jėzumi, kurį Ji mus kviečia išlaikyti.

Praėjusio sekmadienio Švenčiausiosios Trejybės šventė buvo dar vienas Dangaus raginimas mūsų

mintims ir širdims surasti kelią ten,
kur tikrieji džiaugsmai: šalia Tėvo,
Sūnaus ir Šventosios Dvasios, vieno
Dievo, kuris užpildo visatą, kuris
malonės dėka gyvena mūsų širdyse
ir trokšta mus įsileisti į amžinąjį savo
paties gyvenimą Dangaus šlovėje.
Kaip kalbėjome *Trisagium*
angelicum maldą prieš šventę? Ar
paskui angelus nuolat šlovinome
Švenčiausiąją Trejybę? O po šventės
ar ir toliau uoliai išpažįstame
kiekvieną dievišką Asmenį atskirai,
jų neatskirdami?

Noriu jums papasakoti vieną
nutikimą. Romos Šventojo Kryžiaus
kolegijos Tėvo koplyčioje, ant
priekinio marmurinio baldakimo
buvo išraižyti žodžiai *BENEDICTA SIT*
SANCTA TRINITAS ATQUE INDIVISA
UNITAS (tebūna palaiminta Šv.
Trejybė ir Nedalijama Dievo
Vienybė). Kai šv. Chosemarija ten
apsilankydavo – lankėsi daug kartų,
kai dar vyko remontas – jau

neprimatė. Puikiai žinojo, kas ten parašyta, bet visada klausdavo, kviesdamas melstis: „**Kas ten parašyta? O, kad visas mūsų gyvenimas būtų Vieno Dievo trijuose Asmenyse šlovinimas.**“

Dabar ruošiamės Švenčiausiojo Kristaus Kūno ir Šventosios Jėzaus širdies šventėms, kurios glaudžiai tarpusavyje susijusios ne tik laiku, bet ir todėl, kad liudija dvi begalinio Dievo palankumo žmonėms apraiškas. „**Meilė mums atsiskleidžia Įsikūnijime, atpirkėjiškoje Jėzaus Kristaus kelionėje mūsų pasaulyje iki aukščiausiosios aukos ant Kryžiaus. O ant Kryžiaus meilė pasirodo nauju ženklų: „Vienas kareivis ietimi perdūrė Jam šoną, ir tuoju ištekėjo kraujo ir vandens“ (Jn 19, 34). Jėzaus vanduo ir kraujas, – mokė mūsų Tėvas, – iki „consummatum est“ (Jn 19, 30), atlikta, iš meilės“ [4].**

Būtent Švenčiausiosios Širdies šventė birželio 11 d. užbaigia Kunigų metus. Ir toliau melskimės bei raginkime kitus melstis už kunigų pašaukimą, už jų ir visos krikščionių tautos šventumą. Meldžiu Viešpatį, kad šis balsas, kurį stengėmės sustiprinti praėjusiais mėnesiais, mūsų sielose niekada nenutiltų ir kad juo galėtume nutildyti tuos, kurie puola didį kunigystės stebuklą.

Prieš kelias dienas buvau piligrimystės kelionėje Turine melstis prieš Šventąją Drobulę, išstatytą tikinčiųjų garbinimui. Lieki be galo sukrėstas pagalvojęs, kiek skausmo mes sukėlėme Viešpačiui. Kaip sakė Jonas Paulius II, „Šventoji Drobulė yra Evangelijos veidrodis. Iš tiesų, pamąsčius apie šią šventą drobulę, neįmanoma nepagalvoti, kad joje įspaustas atvaizdas yra taip glaudžiai susijęs su Evangelijose aprašyta Jėzaus kančia ir mirtimi, kad kiekvienam jį išvydusiam jautriam

žmogui ji paveikia sielą ir jis lieka sukrėstas“ [5].

Nuvykau pagarbinti Kristaus drobulės kartu su jumis visomis ir visais – kaip ir kiekvienoje kelionėje – melsti Viešpaties, kad uždegtų mūsų širdis Šventosios Dvasios ugnimi. Kaip prieš kelias savaites teigė Benediktas XVI, grįžęs iš Pjemontės, „ši šventa drobulė gali maitinti ir puoselėti tikėjimą bei atgaivinti krikščionišką pamaldumą, nes skatina žvelgti į Kristaus Veidą, į nukryžiuoto ir prisikėlusio Kristaus Kūną, mąstyti apie Velykų paslaptį, krikščionių žinios širdį“ [6].

Išvysti Dievą, žvelgti į Jėzaus Kristaus veidą, būti amžinai laimingam matant dieviškąją šlovę yra giliausias visų žmonių troškimas, nors milijonai to ir nesuvokia. Prisimenu mūsų Tėvo užsidegimą žvelgti į Viešpaties veidą. Jis mums teigė, kad

šis troškimas „yra pagrįstas. Vienas kitą mylintys žmonės stengiasi matytis. Įsimylėjęliai nieko kito nemato, tik savo mylimąjį. Argi nelogiška? Žmogaus širdis jaučia šią būtinybę. Meluočiau, jei neigčiau, kad esu įkvėptas troškimo žvelgti Jėzui Kristui į veidą. Vultum tuum, Domine, requiram, „Tavo veido, Viešpatie, aš ieškosiu“ (Ps 27, 8). **Susijaudinęs užsimerkiu**, – pridurdavo, ypač paskutiniaisiais savo žemiško gyvenimo metais, – **ir įsivaizduoju, kad ateis ta akimirka, kai Dievui panorus Jį išvysiu, ne „kaip per stiklą, miglotai, bet veidas į veidą“** (1 Kor 13, 12). **Taip, vaikai**, „mano siela trokšta Dievo, gyvojo Dievo. Kada ateisiu ir pasirodysiu Dievo akivaizdoje?“ (Ps 42, 3) [7].

Ir mes puoselėkime šį troškimą, ieškodami Jėzaus Kristaus tabernakulyje – kur Jis iš tikrųjų yra – ir mūsų sieloje per malonę.

Stenkimės Jį surasti ir Bažnyčios, Jo Mistinio Kūno, nariuose, ypač pačiuose bejėgiškiausiuose: ligoniuose, neturtėliuose, tuose, kurie persekiojami dėl savo religinių įsitikinimų, tuose, kurie kenčia daug kitokios neteisybės daugybėje pasaulio kampelių. Niekam neturime būti abejingi, visi esame pakviesti būti Kristaus Kūno nariais, Kristaus, kuris prisikėlė ir tebegyvena istorijoje, „**gyvais nariais, kiekvienas pagal savo pareigas, tai yra turėdami savo užduotį, kurią Viešpats mums panoro patikėti**“ [8], tapdami Jo dalimi per Krikštą.

Šioje nuostabioje sakramento gelmėje glūdi mūsų krikščioniška esmė. Mūsų pašaukimas į šventumą ir apaštalavimą kyla iš to, kad žinome esantys Jėzaus Kristaus pasaulio atpirkimo tarpininkai. Kokie aiškūs yra šie šv. Chosemarijos žodžiai! „***Apaštalas yra tas***

krikščionis, kuris jaučiasi suaugęs su Kristumi, susitapatinęs su Kristumi per Krikštą; įgalintas kovoti už Kristų per Sutvirtinimą; pašauktas tarnauti Dievui pasaulyje per bendrąją tikinčiųjų kunigystę, suteikiančią teisę iš dalies dalyvauti Kristaus kunigystėje, kuri, nors ir iš esmės skiriasi nuo tarnaujamosios kunigystės, duoda teisę dalyvauti Bažnyčios kulte, padėti žmonėms kelyje Dievo link liudijant žodžiu ir pavyzdžiu, malda ir atpirkimu“ [9].

Apsvarstykite šias mintis baigiantis Kunigų metams ir stenkimės kiekvienas prieiti prie savo išvadų. Pravartus gali būti kitas šv. Chosemarijos mums patikėtas pastebėjimas knygoje Kalvė: „***Jėzus Kristus, Gerasis Sėjėjas, kiekvieną savo vaikų spaudžia žaizdotoje rankoje, kaip javus. Mus užlieja savo Krauju, išgrynina, išvalo,***

***mus apsvaigina! O paskui dosniai
vieną po kito mus pasėja po
pasaulį: kad javai nebūtų pasėti
maišais, bet grūdas po grūdo“ [10].***

Pirmiausia Viešpats mus užlieja savo
Krauju per sakramentus ir mus
išgrynina, išvalo, apsvaigina! Veda
mus šventumo link. Bet tik jei patys
to norime, jei leidžiame veikti
Parakletui, kuris yra mūsų
susitapatinimo su Jėzumi meistras.

Turime stengtis priartėti prie
Švenčiausiojo Viešpaties
Žmogiškumo per atgailą ir
Eucharistiją. Turime suvokti Jo
mokymą ne tik skaitydami Šventąjį
Raštą, trokšdami įgyti ir puoselėti
krikščionišką mokymą, bet ir
nuoširdžiai su Juo kalbėdamiesi per
maldą: meldami, kad Jo žodis
prasiskverbėtų į pačias tolimiausias
mūsų varganos asmenybės gelmes ir
įsisemktų į mūsų jausmus ir
troškimus. Turime trokšti, kad Jis

mums rodytų kelią: eiti Jo pėdomis, mokytis iš Jo dorybių, kad vis labiau susitapatintume su Jo jausmais, mąstymu ir meile.

Kai šventoji Dvasia šį darbą mumyse būna atlikusi – arba, tiksliau, tuo pat metu – Viešpats mus pasėja po pasaulį, kaip sėjėjas beria grūdus į vagą, kad šie atneštų vaisių.

Kunigystės sielos dėka mes esame grandis tarp Dievo ir žmonių. Šventi kunigai turi dar ir tarnaujamąją kunigystę, kuri suteikiama per Įšventinimo sakramentą, leidžiantį jiems veikti *in persona Christi Capitis*, kad Kristus, Bažnyčios Galva, dalyvautų liturginėse apeigose.

Mums, Opus Dei, Viešpats suteikė ypatingą pašaukimą, kylantį iš bendrojo krikščioniškojo pašaukimo, kuris mus skatina Jam tarnauti dvasia, šv. Chosemarijos įkūnyta 1928 m. Krikšto pamatu besiremianti ypatinga Opus Dei pašaukimo

malonė mus skatina padėti Kristui išganyti sielas, visada, bet ne todėl, kad būtume geresni už kitus. Jėzus Kristus yra vienintelis Tarpininkas tarp žmonių ir Dievo [11], bet trokšta, kad Jam padėtume vykdyti šią užduotį.

Pirmiausia turime kuo pamaldžiausiai susivienyti su Kristaus Auka Mišiose. Visas gyvenimas per šį ryšį su Eucharistija virsta garbinimu, dėkojimu ir pasitaisymu: virsta visišku mūsų asmens ir gyvavimo atsidavimu, tapimu Jėzaus Kristaus įrankiais pasaulyje. Paversdami savo kasdienybę Mišiomis – kaip sakydavo mūsų Tėvas – esame tikros Eucharistijos sielos: vyrai ir moterys, kurie savo elgesiu stengiasi atkartoti dieviškojo Mokytojo žingsnius.

Tuomet jau galime padėti visiems žmonėms skinti Atpirkimo vaisius, tampame Kristaus įrankiais skleisti

kitiems Jo mokymą, priartinti juos prie malonės šaltinio sakramentų ir vesti juos amžino gyvenimo keliais, patys savo kasdieniame gyvenime stengdamiesi įveikti šiuos etapus. Šventosios Dvasios vedami eikime Viešpaties žingsniais, kad mums išsipildytų šv. Chosemarijos troškimas: „**Aukoti savo gyvenimą kitiems. Tik taip gyvensime Jėzaus Kristaus gyvenimą ir taptume su Juo viena**“ [12].

Artinasi dar vienos mūsų Tėvo iškeliamo į Dangaus namus metinės. Su tikėjimu kreipkimės jo pagalbos šiomis savaitėmis iki birželio 26 d., kad ištikimai sekdami jo pavyzdžiu ir mokymu išmoktume verstti savo gyvenimą Kristaus gyvenimu iki kol būsime su Juo viena.

O išvakarėse paminėsime trijų pirmųjų Opus Dei kunigų įšventinimą, kurie mums paliko

ištikimybės pėdsaką. Jie visada buvo
besąlygiškai atsidavę Dievui ir todėl
mokėjo klusniai vykdyti viską, ką
mūsų Tėvas jiems įsakydavo,
ištikimai skleisdami Opus Dei
tarnystę Bažnyčioje. Tiek apie juos,
tiek apie mūsų Kūrėją sakydavo:
įšventino juos ir dabar „**žudau**“
darbu. Atkreipkime dėmesį į
kiekvieną – tiek į kunigus, tiek į
pasauliečius – kad išmoktume niekad
nesakyti „gana“ mūsų kunigiškos
sielos reikalavimams.

Ir toliau likite susivieniję su mano
malda ir intencijomis. Ypač remiuosi
ligoniais – kurių Opus Dei niekad
netrūksta – ir tais, kurie dėl įvairių
priežasčių kenčia. Jei jie savo kančias
suvienys su Kristaus Kryžiumi, su
džiaugsmu aukodami savo vargus ir
skausmus, per savo trapumą gali
tapti tvirtomis kolonomis, kurios
laiko mus, visus kitus.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2010 m. birželio 1 d.

[1] Jn 14, 27.

[2] Benediktas XVI, *Sekminių homilija*, 2009/05/31.

[3] Benediktas XVI, *Sekminių homilija*, 2009/05/23.

[4] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, n. 162.

[5] Jonas Paulius II, *Kalba Turine*, 1998/05/24.

[6] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2010/05/05.

[7] Šv. Chosemarija, *Notas de una meditacion*, 1973/12/25.

[8] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2010/05/05.

[9] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, n. 120.

[10] Šv. Chosemarija, *Forja*, n. 894.

[11] Plg. 1 Tim 2,5.

[12] Šv. Chosemarija, *Via Crucis*, XVI stotis.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-
laiskas-2010-m-birzelis/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2010-m-birzelis/) (2025-08-06)